

104469

DIDRIK ARUP SEIP

; *Glenn og Fredrik*

ELLEVTE TIME

allierte nærmet seg. En del av dem opplevde det forferdelige bombardement i Freiburg 27. november. Fra studentene *Kai Mohr* og *Oddvar Berild* fikk vi utførlige meldinger om de redsler de hadde gjennomgått. Avskrift av brevene ble øyeblikkelig sendt til Stockholm. Kai Mohrs brev til meg av 29. november gir en levende skildring av det studentene hadde opplevd. Jeg siterer det meste av det:

Utviklingen med oss har i korthet vært slik: Mandag 20. nov. sa leirkommandanten at der sto fiendtlige panserspisser foran Mülhausen, og vi fikk ordre om å gjøre oss klar til avmarsj om natten. Det ble ikke avmarsj om natten, men den 21. kl. 15,15 marsjerte vi av sted fra leiren i gåsegang og i grupper på 10 mann. De syke og sårbente ble igjen for å sendes neste dag, og det var hele 94 mann som ble igjen. Likeså en masse herlig mat fra svenske og danske pakker. Ryggsekker fikk vi bare ha én på hver fjerde mann, de andre sekkene ble tatt i bruk av SS. Første dagen gikk vi til Rufach, hvor vi lå over i et tidligere sinnssykeasyl. Neste ettermiddag, altså 22., gikk vi til Breisach. Det var mange svært sårbente allerede, men de aller dårligste fikk kjøre med hest og vogn. Kl. 2 om natten satte vi over Rhin i ferje, og lå så i låver i Breisach om natten. Neste dag ble alle sårbente skilt ut og sendt til *Burkheim*, et lite sted i nærheten. Jeg er i en gruppe på 170 helt friske. Vi ble en natt til i Breisach og marsjerte den 24. til en landsby som heter Oberrimsingen. Der lå vi også i låver, og vi ble helt *hjertelig* behandlet av befolkningen. Den 25. marsjerte vi til Freiburg, hvor vi lå i en stor festsal om natten. Den 26. kom våre sivile kamerater (de 26 som før var sendt til Freiburg for å studere) på besøk. En eiendommelig situasjon. Om kvelden flyttet vi til Hindenburgschule, for festsalen skulle brukes til noe annet. Den 27. var vi på Hindenburgschule hele dagen, og om kvelden flyttet våre sivile kamerater fra sitt hotell og inn på denne skolen, for det var ikke lenger plass på hotellet. Vi gikk til Güterbahnhof, hvor vi stuvet oss inn i godsvogner kl. 18 for å reise til Offenburg om natten.

Kl. 19,50 gikk for-alarm, og vi ble sittende. Et par minutter etter begynte bombene å falle tett, og nå fulgte 20—25 minutter som ikke lar seg beskrive. Men venn Georg Sager og jeg løp av sted sammen, og hver gang en bombe hvinte gjennom luften, la vi oss flate. Imidlertid falt bombene så tett at vi ikke hadde annet å gjøre enn å ligge flate inntil en jordvoll vi fant. — Da angrepet var over, hjalp guttene til overalt i byen. Våre sårede fikk vi samlet i en kjeller. Den som var hardest såret, stud. med. *Lars Horn* fra Moss, bar Georg Sager og noen andre til et lasarett om morgenen den 28., men han døde på veien, og de bar ham til likkappellet etter å ha ordnet med dødsattest. Han hadde brudd av skallebasis og høyre hånd kløvd, og var ikke ved bevissthet etter angrepet. Ingen av de andre er hårdt såret, en har brukket armen, ulna, men ikke stygt. Der er fire sårede i alt. — De sivile studentene, som var midt oppe i byen, er alle uskadde. Dette er helt ufattelig, for der ser aldeles forferdelig ut. Forresten er det ikke til å tro at Georg og jeg kom fra det heller, for det gikk ned en svær sprengbombe i gaten ca. 50 m fra oss, og en diger brannbombe 15—20 m unna. — Alt det fryktelige vi så i byen den 28. vil jeg ikke beskrive. — Om kvelden gikk vi alle, også de sivile som studerte i byen, hit opp i Wildtal i Schwarzwald, hvor vi har vært i natt. Sannsynligvis blir vi her noen dager for å rydde opp i Freiburg. Vi ligger på låver og har det bra her. Hvor vi senere skal hen, vet vi ikke. Det ryktes at vi skal sivil-interneres i Buchenwald, men vi vet intet sikkert. De som ble igjen i leiren, er nå alt kommet over Rhinen. — De måtte gå, uansett sårbenthet og sykdom, og de gikk. — To mann ligger på sykehus i Mülhausen, de er de eneste som er igjen vest for Rhinen. De som gikk, fikk tog fra Rufach til Breisach. — Når du skriver til far, så navn ikke at Georg og jeg var så like ved. Si bare at vi kom uskadt igjennom. —

Vi fikk mye ros for vår beherskede og rolige holdning og for vår hjelpsomhet under og etter angrepet. — Det var aldeles forferdelig! Festsalen vi lå i, og hotellet de andre flyttet fra, ble helt ødelagt.

Siste brev hjemmefra fikk jeg 12. november, og det var skrevet 25. oktober.